

Den italienske Delegation ansaa det imidlertid ikke for nødvendigt at oprette en ny Organisation, men havde paa den anden Side intet imod, at Spørgsmaalet blev nærmere undersøgt og foreslog, at denne Undersøgelse blev foretaget af det internationale Landbrugsinstitut i Rom i Forbindelse med det internationale Mejeriraad i Bryssel.

Det polske Forslag fik Støtte fra Holland, som udtalte Ønsket om, at Smørraadet skulde have Sæde i London, og at Bestemmelsen om Standardisering udgik. Det italienske Forslag fik Støtte fra Belgien, der imidlertid ønskede Undersøgelsen henvist til det internationale Mejeriraad i Bryssel. Fra dansk Side udtalte man sin Villighed til, hvis andre Hovedproducentlande blev enige om at oprette et Smørraad, da at deltage heri.

Ogsaa andre Lande end Italien og Belgien — navnlig Storbritannien og Schweiz — ønskede Spørgsmaalet nærmere undersøgt, og der vedtoges en Resolution, hvorefter det internationale Landbrugsinstitut sammen med den internationale Landbrugskommission, det internationale Mejeriraad og Folkeforbundets økonomiske Komité skulde foretage en forberedende Undersøgelse, og de forskellige Regeringer opfordredes til inden 10. September 1933 at indsende til Folkeforbundets Generalsekretær alle de Oplysninger, de maatte have til Raadighed til Belysning af Spørgsmaalet, og i Særdeleshed fremsætte deres Syn paa Oprettelsen af et internationalt Smørraad, saaledes at Spørgsmaalet kunde afgøres definitivt paa Konferencens næste Møde.

Det skal bemærkes, at den australske Delegerede udtalte, at Australien betragtede de foreslaaede Forholdsregler som unyttige, og mente, at et Forsøg paa en Koordination paa dette Omraade ikke vilde have anden Virkning end at gøre den nuværende Situation permanent og at skabe et uøkonomisk Grundlag for Produktionen af de paagældende Varer.

2. Sukker.

For Sukker var Forholdet det, at der allerede forelaa en international Overenskomst (Chadbourne-Overenskomsten) af 9. Maj 1931, afsluttet mellem Sukkerindustrierne i de vigtigste Eksportlande, nemlig Belgien, Cuba, Czekoslovakiet, Nederlandene (for Java), Polen, Tyskland og Ungarn, samt senere tiltraadt af Jugoslavien og Peru. Skønt Overenskomsten var afsluttet mellem Industriernes, blev dens Bestemmelser sikret ved Lovgivning i hvert af de paagældende Lande. Formaalet med Overenskomsten var gradvis i Løbet af de 5 Aar, Overenskomsten gælder, at afvikle de opsamlede Lagre og at bringe Produktionen i Overensstemmelse med Efterspørgslen, ikke ved at indføre direkte Kontrol med Produktionen, men ved at fastsætte aarlige Eksportkontingenter for hvert af de i Overenskomsten deltagende Lande og at fastslaa, at hvert Land saavidt muligt skulde tilpasse sin Sukkerproduktion saaledes, at den samtidig med, at Overskudet blev afviklet, svarede til Hjemmeforbruget plus Eksportkvotaen. Et i Henhold til Overenskomsten oprettet internationalt Sukkerraad med Sæde i Haag fik til Opgave at undersøge Forholdsregler til Forøgelse af Forbruget og at tage Skridt til at faa Sukkerindustrierne i andre Lande til at tiltræde Overenskomsten.

Det var under disse Omstændigheder naturligt, at Sukker blev optaget blandt de Varer, for hvilke man paa Konferencen vilde forsøge at naa til en Aftale omfattende alle Lande. Den cubanske Delegation fremsatte et Forslag, der i Korthed gik ud paa, at der i 10 Aar ikke opførtes nye Sukkerfabriker; at de eksisterende Fabrikers effektive Kapacitet i samme Periode ikke forøgedes; at Fabriker, der var ude af brugbar Stand og derfor ude af Drift, ikke maatte rekonstrueres; endvidere maatte nye Subsidier ikke tilstaaes i Overenskomstperioden, og indtil 1935 maatte ingen Forhøjelse af Sukkertolden ud over 70 pCt. ad valorem finde Sted.

Den engelske Delegation (Sir Philip Cunliffe-Lister) ansaa ikke det cubanske Forslag for egnet for alle Lande, og stillede i det nedsatte Underudvalg et nyt Forslag, som gik ud paa følgende: